

Publicerad 2008-08-30 00:03 av Christine Bylund

Kursuppgift. Dramatisk händelse på strand.

Havet.

Hans rygg är en fördämning mot havet. Han ser på den, hur den stiger och sjunker när han andas, som vågorna. Framför den tysta, blöta ryggtavlan river havet argt. Himlen är blyertsgrå och vinden isande. På stranden är det fullt av tång och ilandfluten drivved. Ryggen framför honom skakar och huttrar. Den blårandiga skjortan är blöt och klistrar sig mot huden.

Han harklar sig och lägger sin hand på hans rygg.

– Du Robert, du... försöker han.

– Rör mig inte! han drar sig häftigt undan. Dra åt helvete! Jag är så jävla arg, jag skulle kunna slå ihjäl dig. Passa dig.

Robert slår armarna om sig framför honom. Det rasande havet kastar saltvatten i hans ansikte. Iskallt. Som om det spottade eller skrattade.

Han sitter med fötterna under sig och studerar sina finlemmade händer i knäet, stryker snedluggen ur ögonen, fingrar på örhänget.

Så bestämmer han sig. Reser sig och backar, sväljer hårt och blundar. Tänker, okej my bad, min skit. Jag fixar det.

– Gör det då! Slå mig! ropar han.

Robert reser sig och skakar på huvudet, börjar gå längs stranden.

– Du är ju inte klok. Gå hem istället.

Han ser honom försvinna och skriker med all luft han har:

– Vågar du inte? Är du feg? Det var därför jag gjorde det! För att du är en feg jävel!

Han hinner knappt uppfatta att den är där. Roberts knytnäve. Pang! Blåklocka!

Kras över munnen. Han spottar blod i sanden, hostar, halsen svider. Robert skriker medan han slår.

– Jag älskar ju dig, fy fan, jag älskar ju dig! Du får inte lämna mig. Varför var du med honom?

Han hostar fram med blodsmak att han inte vet.

– Det bara hände ju, gråter han. Kryper på knä till Robert och drar honom till sig i knäveckan.

Han faller. De tumlar om varandra på stranden. Tårarna blandas upp med blod och kyssaliv. Han är ömsom under ömsom över Robert som håller hans armar så de blånar. De skriker ordlöst till varandra, tills de hamnar i havet. Vattnet håller om dem. Det är iskallt och lugnande, som om det frös kroppen. Snyftande

håller de om varandra. Han lägger huvudet mot Roberts bröst. Vattnet svider i den spräckta läppen.

Hans rygg är en fördämning mot havet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Christine Bylund med Poeter.se id #22453 innehar upphovsrätten